

چین، عربستان و ایران روابط «راهبردی» عملیاتی و نمادین

مهدی علیخانی

مدرس دانشگاه

سفر اخیر شی جین‌پینگ، رئیس‌جمهوری چین، به عربستان سعودی، با هدف پیگیری و ارتقای سطح روابط استراتژیک میان دو کشور که با امضای موافقت‌نامه جامع شرکات «راهبردی» همراه شد، در کنار دو نشست با سران کشورهای حوزه خلیج فارس و سران برخی کشورهای عربی، موجب توجه مجدد به انگیزه‌های متقابل طرفین به‌ویژه سعودی‌ها به‌عنوان متحد تاریخی ایالات متحده آمریکا در منطقه شد.

در تحلیل رویکرد ریاض در قبال پکن باید به مهم‌ترین عامل

یعنی «اهمیت ذاتی چین» و همچنین «نقش ایالات متحده» و

«مسئله ایران» و بر اساس ابعاد سه‌گانه اقتصادی، سیاسی و

نظامی عنایت داشت.

از منظر «نقش ایالات متحده»، آغاز توجه ویژه به چین (و روسیه) متأثر از «بی‌اعتمادی» شکل‌گرفته نزد سعودی‌ها نسبت به دولت اوباما و ناراضیاتی از او بود. ریشه این بی‌اعتمادی نیز سیاست‌های دولت آمریکا در قبال ناآرامی‌های سال‌های ۲۰۱۱ جهان عرب، ازجمله عدم حمایت از حسنی مبارک متحد سنتنی واشنگتن و محافظه‌کاران منطقه و خروج او از

ادامه از صفحه اول

مسکن ملی از دیدگاه کارشناس و سیاست‌مدار

هرچند این روند رشد‌های منفی اقتصادی از نیمه دهه ۸۰ شروع شد؛ اما هنوز به فقر شدید مردم منجر نشده بود با دست‌کم در حد کاهش تقاضای کالاهای لوکس و غیرضروری اثرگذار بود. در نتیجه، حتی زمانی که سهم وام از قیمت مسکن بسیار پایین بود، سرمایه‌گذار، نگران برکشت سرمایه نبوده؛ چون مردم با منابع مالی خود، امکان تأمین خرید مسکن را داشتند. درواقع شاخص دسترسی به مسکن که امروزه به بالای ۶۰ رسیده است، زیر ۲۰ و در بسیاری دهک‌ها زیر ۱۰ بود؛ بنابراین اصولا هیچ ارتباطی بین منابع مالی لازم برای سرمایه‌گذاری در بخش مسکن، با بودجه دولت وجود نداشت؛ بلکه این توان اقتصادی مردم در ایجاد تقاضای مؤثر و ریسک پایین سرمایه‌گذاری بود که کار را پیش می‌برد.

درواقع کارشناسان نیز مانند سیاست‌گذاران دولتی معتقدند نیاز به ساخت سالانه یک میلیون واحد مسکونی (و حتی بیشتر با توجه به اثباتشده‌های قبلی) وجود دارد؛ اما این نیاز فعلا به دلیل یک دهه رشد منفی اقتصادی و کاهش شدید قدرت خرید مردم و گسترش فقر، قابل تبدیل به تقاضای مؤثر نیست و با ساخت مسکن هم این قدرت خرید ایجاد نمی‌شود. به همین دلیل است که میزان استقبال واقعی (وازیز وچوه

برای بلوچ‌شناس شهیر دکتر «محمود زندمقدم»

شوریه‌خانه‌ی پس از انقلاب بی‌مهری‌هایی ناگوار به محمود زندمقدم شد. وی از سازمان برنامه و بودجه اخراج شد. زندمقدم همیشه از بی‌مهری بزرگ و ناخفی که به وی شده بود، کلابه داشت. از اینکه چرا مسئولان وقت سازمان برنامه و بودجه چنین حکم به اخراج وی داده بودند همیشه در رنج بود. اگرچه دکتر محمود زندمقدم از سازمان برنامه و بودجه اخراج شد، اما این شرایط موجب شد تا ارتباطش با استان سیستان‌وبلوچستان قطع شود و در ادامه فعالیت‌های علمی و پژوهشی و با خرج و هزینه‌کرد شخصی، عاشقانه همچنان به تکمیل مطالعات خود در سیستان‌وبلوچستان همت گماشت. سال‌های سال رفت‌وآمد به جاپهار و سیستان‌وبلوچستان موجب شده بود افزون بر لباس و دیگر نمادهای فرهنگ محلی جاپهار و جنوب استان، خلقیات دکتر زندمقدم نیز رنگ‌وبویی شبیه به ایرانیان ارجمند بلوچ به خود گیرد. منزل دکتر زندمقدم هم به صورت معمول محلی بود برای حضور شخصیت‌های فرهنگی و اجتماعی بلوچ که خانه زندمقدم را خانه خود می‌دانستند. در سال‌های ابتدایی دهه ۸۰ خورشیدی به واسطه معرفی دکتر حمید احمدی جلسات صمیمانه و مستمری با دکتر محمود زندمقدم داشتیم که در این جلسات ششماری از استادان و محققان مطالعات قومی در ایران مانند استاد کاوه بیات و دکتر حمید احمدی نیز حضور داشتند. جلساتی هفتگی که در آن زندمقدم همواره جمع را از تجارب و دانش وسیع و عمیق خود درباره جنوب شرق کشور بهره‌مند می‌کرد. این ارتباط بعدها نیز استمرار داشت و برای انتشار شماره ۵۷ فصلنامه گفت‌وگو در بهار ۱۳۹۰ ویژه سیستان‌وبلوچستان افزون بر بهره‌گرفتن از راهنمایی‌ها و تجارب دکتر زندمقدم، فرصتی هم دست داد و مصاحبه‌ای تحت عنوان «حکایت‌های بلوچ» از ایشان در زمستان ۱۳۸۹ گرفته شد و در مجله گفت‌وگو منتشر شد. زندمقدم آثار درخورى خلق کرد. خدمات برجسته‌ای به ایران و ایرانی کرد و تا عمر داشت نگران سرنوشت مهم‌همنان بود. آخرین‌باری که ماه‌های پیش پشین جویای احوال وی بودم، این نگرانی از بیان و کلامش دور نمی‌شد. آرزو داشت زوری که روزی در نقاب خاک می‌کشد، جاپهار میزبانش باشد. آرزویی که تحققش ممکن نشد. اما جاپهار و سیستان‌وبلوچستان همچون دیگر نقاط ایران عزیز همچنان نام و یاد بزرگانی وطن‌خواه و مشفق را که مسئولانه زندگی خود را وقف دانش و تحقیق و آبادانی و توسعه ایران و به‌ویژه سیستان‌وبلوچستان کردند، گرامی می‌دارد. یاد محمود زندمقدم، بلوچ‌شناس شهیر و برجسته، گرامی باد.

در زمینه بحران‌های منطقه‌ای، متحدان غیردولتی و برنامه هسته‌ای ایران برود؛ مانند بیانیه مشترک عربستان سعودی و چین در جریان سفر اخیر شی که از ایران می‌خواهد در امور داخلی کشورهای منطقه دخالت نکند، به همکاری با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی بپردازد و علاوه بر آن تأکید می‌شود که همکاری طرفین برای تضمین صلح‌آمیزبودن برنامه هسته‌ای ایران ادامه خواهد یافت.

نکته مهم این است که طرح روابط «راهبردی» چین با ایران در جریان سفر سال ۱۳۹۴ شی به تهران، تنها پس از اجرائی‌شدن توافق پراچام و اطمینان چپس از رفع تحریم‌ها اعلام شد. در نتیجه با بازگشت تحریم‌ها، چپس در عمل به احتیاط در روابط اقتصادی با ایران پرداخت و از مشارکت در پروژه‌های زیرساختی اجتناب کرد. اکنون این سفر نشان می‌دهد پکن در مسیر تعریف‌شده خود برای منطقه، دلیلی برای انتظار بیشتر برای رفع تحریم‌های ایران ندارد و از این پس نیز هر نوع همراهی اقتصادی با ایران، تنها در سطح تبادلات تجاری مرسوم و نه پروژه‌های بلندمدت خواهد بود. نکات مورد اشاره به معنای مسیر کاملا هموار شرکات ریاض و پکن با جایگزین‌شدن آن با روابط ریاض و واشنگتن با پایان اهمیت روابط پکن با تهران نیست؛ چراکه نیاز متقابل چین و عربستان و شرایط بین‌المللی کنونی ایران، اقتضای چنین رویکردی را برای پکن یعنی توجه به منافع خود داشته است. هر‌چنانکه برای پکن خود می‌اندیشد و ایران نیز باید بر این اساس عمل کند و برای جلوگیری از از‌دست‌رفتن فرصت‌ها، با تغییر در شرایط تحریمی و بین‌المللی خود، مانع کاهش بیشتر منزلت از این رو، سفرهای رئیس‌جمهور و وزیر امور خارجه چین به منطقه، هم‌زمان شامل ریاض و تهران می‌شد. در بحران‌های منطقه‌ای نیز این موازنه برقرار بود؛ مانند حمایت از بقای اسدِ نزدیک به ایران در سوریه و حمایت از رویکرد عربستان در یم. از منظر عربستان، توسعه روابط با چین می‌توانست اگر منجر به توقف هم‌راهی پکن با سیاست‌های تهران نشود، حداقل آن را تعدیل کند یا به جانب لحاظ‌کردن دغدغه‌های ریاض

بود واحدهای ساخته‌شده مسکن مهر را دولت بخرد؛ این توافق یا قول، ضربه بسیار بدی بر بدنه سرمایه‌گذاری این کشور بود. امروزه، سرمایه‌گذاران هرچند با ریسک‌های بسیار بالایی مواجه هستند؛ اما حتی ریسک‌های کوچک را تحمل نخواهند کرد. وقتی دولتی باشد که هر چه و با هر کیفیتی تولید کردند را بخرد، دیگر نیازی برای بهبود کیفیت در فضای رقابتی نیست و نیازی به خلاقیت و نوآوری برای تنوع‌بخشی، زیسمزایی یا کاهش هزینه ساخت نیست.

مسئله این است که سیاست‌گذاران با همین تصورات نادرست انتظار دارند کارشناسان همان ایده‌ها و دستورات آنها را با زبان و قلمی کارشناسی باززنند و چشم‌وکوش بسته از این سیاست‌های دستوری پشتیبانی کنند و خود را از شنیدن دیدگاه‌های درست کارشناسی بی‌نیاز می‌دانند. درواقع، آنان به چنان توهم دانایی دچار هستند که حتی در همایش‌ها، صرفاً یک حضور نیم‌ساعته یا حتی بدون حضور و با ارسال پیام صوتی! منویات به کارشناسان می‌فرمایند و می‌خواهند که کارشناسان برای ادعاهای آنها پوشینه علمی بیوشناند؛ و بعد از نیم‌ساعت حضور آنها، کارشناسان به خودگوی و همدیگر را تأییدکردن بپردازند!

لطفای اجرای قانون

دادگاه باید همه شواهد، دلایل و مدارک را بررسی کند، فرصت دفاع به متهم بدهد، مهلت‌های قانونی برای تدارک دفاع و اعتراض متهم به قرارها و آرای صادرشده و مانند آنها را رعایت کند و بالاخره خیلی چیزهای دیگر. وظیفه دادگاه اجمالا کشف حقیقت و اجرای قانون و عدالت است. اگر در همه دنیا، ازجمله کشور خردمان ایران، محاکمه‌های کفیری زمان زیادی طول می‌کشد، به خاطر این نیست که دادگاه «قاطعیت» ندارد، بلکه به این دلیل است که سعی می‌کند «در اجرای قانون و عدالت» قاطعیت داشته باشد. بدون رعایت همه این نکات، محاکمه به سرعت به پایان می‌رسد و رای هم صادر می‌شود. ولی آیا این سرعت می‌تواند به معنای اجرای قانون باشد؟

۵- دادگاه محیطی برای انتقام نیست. اصلا محکمه و قضاوت پدید آمده‌اند که حق و عدالت جانشین انتقام شود. کسی خط و خطایی کرده و متهم به ارتکاب جرمی شده و شخصی با جامعه‌ای از عمل او زیان دیده است؛ دادگاه باید حق را به موجب قانون در مورد او اجرا کند، نه آنکه از او انتقام بگیرد. یکی از مصادیق مبارزه با بزه، جلوگیری از فرهنگ انتقام و انتقام‌جویی است. اگر دادگاهی بخواهد خود در مسیر انتقام‌جویی گام بردارد، از دیگران چه انتظار می‌شود داشت.

۶- هیچ قاضی و دادگاهی نمی‌تواند پیش از مطالعه دقیق پرونده و برگزاری محاکمه تشخیص قضائی بدهد که سرنوشت آن پرونده و آن متهم چیست، چه رسد به کسانی که با قاضی نیستند یا اگر هم قاضی‌اند ربطی به آن پرونده و متممش ندارند.

۷- یکی از اهداف مجازات‌ها، تنبه جامعه است؛ یعنی مردم ببینند و بدانند که اگر جرمی مرتکب شوند، عاقبت بدی در انتظار آنهاست. اما به آن متن نیست که برای ارباب و ترساندن مردم، مجازاتی بیش از مجازات قانونی به متهم داده شود و نام آن قاطعیت گذاشته شود. جامعه زمانی از دیدن رای مجرم و اجرای آن متنبه می‌شود و عبرت می‌گیرد که آن را با قانون و عدالت نیز منطبق بداند. اگر تصور جامعه از یک حکم این باشد که عادلانه نیست، درس بی‌عدالتی می‌آموزد. برس‌تر فضای بی‌عدالتی هر خشم، خشوئت و کینه‌ای رشد می‌کند.

۸- بازگردیم به جمله کوتاه آقای رئیس قوه قضائیه که اگر چه در آن ضمیر من آمده است، اما ناظر است بر تمام دستگاه قضا و دادرها و محاکم و مخاطبی عمومی دارد: «از من اجرای قانون را بخواهید.» لطفای قانون را اجرا کنید.

<p>هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی</p> <p>آگهی موضوع ماده ۱۳قانون وماده ۱۳ آیین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی</p> <p>برابر رای شماره ۵۹۶_۰۳۰۱۲۳۰۰۰۱۶۰۳۰۱۶۰۳هیات اول /موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی</p> <p>مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک کن تهران تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای /خبراله نصیر پور فرزند محمدعلی بشماره شناسنامه ۲۱ صادرة از سراب در ششدانگ یک قطعه زمین با بنای احدائی به مساحت ۲۰۰ متر مربع پلاک ۲۳۷ فرعی از ۱۱۸ اصلی واقع در بخش ۱۱ تهران خریداری از مالک رسمی آقای عبدالحسین مرشد محرز گردیده است .لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد .</p> <p>م الف ۱۵۴۵۹</p> <p>تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۱/۰۹/۰۵</p> <p>تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۱/۰۹/۲۰</p>
<p>محمدمهدی زاده</p> <p>ریس ثبت اسناد و املاک منطقه ۲۴کرمان</p>

ادامه از صفحه اول

چین؛ واسطه استراتژیک

به‌ویژه آنکه دیگر ظرفیت دیپلماسی عمومی و بهره‌برداری از بسیج توده‌ای خارجی نیز برای ایران تمام شده است؛ مگر بخش‌هایی اندک از چند کشور آفریقایی؛ چرا درک این نکته برای تصمیم‌گیران سیاست خارجی ایران دشوار است که روابط بین‌المللی یک بازی چندجانبه با ظاهری دیپلماتیک و رقابت شدید است؟ چندین و چند زمین بازی وجود دارد که به هم پیوسته است. بازی در زمین غرب و شرق از یکدیگر ناگسستی است. این مهم در قالب موازنه مثبت و موازنه منفی در سیاست خارجی کشورهای مانند ایران که از موقعیت خاصی برخوردارند، سابقه داشته است. در متالی ساده، روابط بین‌الملل مانند یک مسابقه جام جهانی فوتبال است که در چند زمین جریان دارد. اگر قرار است در بازی بمانید، باید در چند زمین و به تاواب بازی کنید؛ یعنی ارتباطات عمیقی با طرفین داشته باشید؛ یعنی چرخ دنانده استراتژیک و اقتصادی شما و بازی‌های معاملات شما با این دو جبهه متصل باشد. حیرت‌آور است که درک ساده‌لوحانه‌ای درباره ارتباط با شرق گریبان برخی را در ایران گرفته است. شکست و پیروزی در این «بازار سیاسی جهانی» بستگی به حضور بین‌المللی و سپس بسته به قدرت نظامی، اقتصادی، سیاسی و فرهنگی شماست. برخی توریسرین‌های ژورنالیست که نقش پذیرخوانده را برای دیپلمات‌های ما بازی می‌کنند، منافع ملی را به بازی جهالت گرفته‌اند و با اعتمادبه‌نفسی مثال‌زدنی مخالفان خود را غرورزده و واداده می‌خوانند. آن توریسرین ژورنالیست به‌درستی می‌گوید که: «این ایران نیست که روابط تجاری (آن‌چنان‌که منافع کشور در آن حاصل شود) با اروپا و آمریکا را قطع کرده؛ بلکه این آمریکا و اروپا هستند که با تحریم‌ها و عدم همکاری راه را مسدود کرده‌اند.» این سخن البته پهنرهای از واقعیت دارد؛ اما اگر «ظرفیت تاریخی» ایجاد شده بود، وضعیت این‌گونه نبود. تلاش چندساله دیپلماتیک ایران در دولت یازدهم دقیقاً کارکردی برای فائق‌آمدن بر همین بن‌بست داشت تا راه‌حلی تدریجی برای این معضل جست‌وجو کند و جایی برای ایران در موازنه جهانی بیابد. دراین‌میان «پراچام» اساسا موضوعیتی فرعی داشت. راه‌کنشایی تاریخی و تدریجی و دیپلماتیک هیچ ربطی به غرب‌زدگی و غرب‌باوری ندارد که بهانه‌ای برای هوجبی‌گری ژورنالیستی پدید آورد. نیازی نیست که همه چیز را از منظر تنگ رقابت‌های جناحی ببینیم. ایجاد این ظرفیت تاریخی ما را از تنه واسطه استراتژیک می‌رهاند و سبب می‌شود تا از افتادن در دام وابستگی به روسیه و چین بپرهیم و بتوانیم منافع ملی خود را دنبال کنیم. ایجاد ظرفیت تاریخی یک استراتژی مرحله‌ای است که به ترتیب ذیل باید دنبال شود:

۱- این استراتژی با قدرت ملی، با توسعه سیاسی و با استفاده از نیروهای خوشنام ملی در دیپلماسی و با مهار نیروهای خودسرد داخلی آغاز می‌شود. وفاق ملی را قربانی شمار معدودی ژورنالیست «خودپرخوانده» یا سیاسیون بی مسئولیت نکنید. تردیدی نیست که سیاست داخلی کنونی راهی خسارت‌آمیز و برخلاف این استراتژی را دنبال می‌کند. ما نیز به «جراحی فکری» داریم تا بتوانیم از همه نیروهای ملی استفاده کنیم.

۲- در کام بعدی باید هم خود را بر غلبه بر ایران‌هراسی مصروف کنید و سعی کنید تا بهانه‌ها و نگرانی‌های غرب را یک به یک و در گفت‌وگویی مبتکرانه، انتقادی، باز و بین‌المللی رفع و رجوع کنید. پرونده هسته‌ای و گوام (FATF) را به سرانجام برسانید. واضح است که در این دو پرونده زمان به نفع ایران نیست. البته کاری است دشوار و حتما با سنجندازی‌های غربیان و اسرائیلیان و اعراب مواجه خواهیم شد؛ اما راهی است که باید صبورانه پیموده شود.

۳- چند پروژه مشترک بزرگ اقتصادی با غرب و شرق را در قالب قراردادهای متقن دنبال کنید و خود و مردم را با تفاهم‌نامه‌های صوری نفریبیم.

سلبریتی‌ها همین‌اند که می‌نمایند

همین که به سلبریتی‌ها حمله می‌کنیم یعنی قبول داریم که تأثیرگذارند. خُب وقتی آنها و تأثیرشان را از بین بردیم، سلبریتی‌های جدیدی داریم که مورد پذیرش بخش‌هایی از جامعه باشند؟ اگر علائنه و مدبرانه از سلبریتی‌ها صیانت می‌کردیم، به جای ناسزاکفتن تحویلشان می‌گرفتیم و از احساساتشان برای منطقی‌شدن جامعه کمک می‌گرفتیم، خیلی کارها را می‌شد توسط آنها با هزینه کمتر انجام داد. سلبریتی مثل هر فرد دیگری در معرض خطاست. این هم قبول که به دلیل شهرت و محبوبیتی که دارد، خطایش ضریب می‌خورد. ما می‌توانستیم با رفتار درست، خطاهای آنها را کاهش دهیم و در همان حال کارهای خوبشان را ضریب بدهیم. سلبریتی‌ها در زیست معمولی و متعادلشان، همان‌گونه که در سه، چهار دهه گذشته شاهد بوده‌ایم، برخطا نبوده‌اند، هرچند همفکری و همسویی کامل نداشته‌اند. آنها همین‌اند که می‌نمایند. آیا ما آن‌گونه که می‌نماییم، هستیم، قدرت تردید دارم آنها که در سلبریتی‌ها حمله می‌کنند، نیت خیر داشته باشند. اگر هم داشته باشند خروجی‌شان جز زیان برای کشور و بدبین‌کردن بخش‌هایی از جامعه به نظام نیست.

<p>ابطال قرارداد پیش فروش ۵ برگه با عنایت به صدور دادنامه ۰۲۲۹۱۵۰۰۰۲۲۹۱۵ مورخ ۱۴۰۱/۱۱/۲۰ شعبه ۲ دادگاه عمومی حقوقی شهرستان پردیس و دستور قضائی مبنی بر انتقال یک واحد مسکن مهر واقع در فاز ۵ پروژه پرهام پارتینا در بنام (علی لبافی) در حق خانم اعظم طالبی گرکنکی که دادگاه به شماره (۰۲۲۹۴۴۳/مورخ ۱۴۰۱/۰۹/۰۷) در دبیر خانه شرکت عمران شهر جدید پردیس ثبت و ابلاغ گردیده است. اصل قرارداد پیش فروش متقاضی نفر اول به شماره ۴۳۴۰۳۷۴/۹۷/۴۰۸/ص/مورخ ۱۰/۰۸/۱۳۹۷/۰۸ و تغییر نام به نام سمانه حسن پور و لیلا پورویزی طبق شماره نامه دادگاه باطل و فاقد اعتبار می باشد.</p>
--

<p>اداره کل ثبت اسناد و املاک استان کرمان</p> <p>هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی</p> <p>آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی</p> <p>برابر رای شماره ۹۷_۰۸۴۹۷۰۰۱۰۹۷۸۰۰۳۱۰۱۶_۱۴ هیات دوم موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک منطقه دو کرمان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم مرضیه دادخدایپور به شناسنامه شماره ۳۷۴۸ کدملی ۰۸۱۴۷۹۲۴۰۳۱۷۹۲۴۰۸۱ صادره بردیسیر در فرزند ماشاله در ششدانگ یکباب خانه (کابروی عرضه خدماتی) به مساحت ۲۵۴،۴ مترمربع پلاک شماره ۳۰۵۵۳ فرعی از ۲۷۸۷ اصلی واقع در بخش۳ حوزه ثبت ملک منطقه دو کرمان آدرس کرمان بلوار رسالت کوچه ۱۱ خریداری از مالک رسمی آقای حسن ودیعئی محرز گردیده است.لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند.بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.</p> <p>م الف ۱۵۴۵۹</p> <p>تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۱/۰۹/۰۵</p> <p>تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۱/۰۹/۲۰</p>
<p>محمدمهدی زاده</p> <p>ریس ثبت اسناد و املاک منطقه ۲۴کرمان</p>